

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl soudcem Tomášem Kocourkem v právní věci

žalobce: **O. S.**, narozen X,
státní příslušnost U.,
bytem B. S., Ch., Z. o., U.,
zastoupen advokátem JUDr. Petrem Novotným,
se sídlem Archangelská 1, Praha,

proti
žalované: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie,**
se sídlem Olšanská 2, Praha,

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 30. 5. 2018, čj. CPR-19566-8/ČJ-2017-930310-V261,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Vymezení věci

1. Žalobou doručenou zdejšímu soudu dne 28. 6. 2018 žalobce napadá shora označené rozhodnutí, kterým žalovaná zamítla jeho odvolání a potvrdila rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Středočeského kraje, Odboru cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne

Shodu s prvopisem potvrzuje A. S.

22. 5. 2017, čj. KRPS-414141-30/ČJ-2016-010026. Rozhodnutím správního orgánu I. stupně bylo žalobci uloženo podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), správní vyhoštění a stanovená doba, po kterou mu nelze umožnit vstup na území států Evropské unie, v délce 6 měsíců.

2. Žalovaná napadené rozhodnutí odůvodnila tím, že žalobce byl zaměstnán bez povolení k zaměstnání, což bylo v rozhodnutí správního orgánu I. stupně prokázáno a dostatečným způsobem odůvodněno. Žalobce byl dne 12. 12. 2016 kontrolován na adrese J. 244 v M. B., kde prováděl pomocné stavební práce při rekonstrukci domu bývalých kasáren. Žalobce uvedl, že si opatřil polské pracovní vízum, s nímž dne 28. 11. 2016 odcestoval do Polska. V Polsku pracoval asi týden jako pomocný dělník na stavbě pro společnost B. ve městě Č. H.. Následně si našel práci u jiného polského zaměstnavatele společnosti I.-B. Sp. z o. o. (dále jen „polský zaměstnavatel“), pro něhož pracoval dva dny v Polsku, a poté byl vyslán na práci do České republiky. S polským zaměstnavatelem uzavřel pracovní smlouvu, kterou však při kontrole neměl u sebe a nikdy ji nedoložil. Do České republiky byl vyslán na základě cestovního příkazu. Do České republiky přicestoval dne 6. 12. 2016 a od 8. 12. 2016 pracoval na kontrolované stavbě jako pomocný dělník, přičemž zde chtěl pracovat do konce roku 2016. Práci na stavbě mu zadal český stavbyvedoucí, oblečení měl své a nářadí dostal na stavbě. Jeho činnost kontrolovali různí mistři. Žalobce byl vyslán do České republiky na základě cestovního příkazu v době od 7. 12. 2016 do 6. 1. 2017 na pozici stavební dělník. Z formuláře „Informace o nástupu zaměstnání“ ze dne 7. 12. 2016 plyne, že žalobce byl svým polským zaměstnavatelem vyslán k plnění úkolů vyplývajících z uzavřené smlouvy k plnění úkolů k české společnosti G. spol. s r. o. (dále jen „G.“) na zmíněné období. Z vyjádření Státního úřadu inspekce práce, oblastního inspektorátu práce pro Středočeský kraj, vyplývá, že polské vízum typu „D“ neopravňuje žalobce k výkonu práce na území České republiky.
3. Žalobce tedy dle žalované vykonával práci bez pracovního povolení vydaného českými orgány. Na žalobce přitom nedopadá výjimka upravená v § 98 písm. k) zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o zaměstnanosti“), neboť ta se týká pouze případů, kdy je zahraničním subjektem poskytována služba, která je realizována prostřednictvím vyslaného cizince ve prospěch českého subjektu, k němuž je cizinec vyslán. To odpovídá evropské úpravě, která podporuje volný pohyb služeb na vnitřním trhu, jehož součástí je přeshraniční poskytování služeb, které se vyznačuje tím, že zahraniční subjekt vyvíjí svoji činnost dočasně v jiném státě, kam vyšle své zaměstnance, a to svým jménem a pod svým vedením na základě smlouvy s příjemcem služby. V takovém případě je kladen důraz na zachování vztahu mezi zaměstnavatelem a zaměstnancem, služba je vykonávána jménem zaměstnavatele, ale užitek z ní má příjemce služby. Takto vyslaný zaměstnanec se po vykonání služby vrací zpět ke svému zaměstnavateli. Od toho se liší situace, kdy zaměstnanci z jednoho členského státu hledají přístup k pracovnímu trhu jiného členského státu, neboť v tomto případě nejde o volný pohyb služeb. Evropské předpisy nepředpokládají, že by cizinec uzavřel se zahraničním zaměstnavatelem pracovněprávní vztah proto, že bude vyslán do jiného členského státu, kde bude jeho pracovní síla využívána pro potřeby tuzemských subjektů. Plnění, které polský zaměstnavatel poskytuje na území České republiky, není službou, ale poskytnutí pracovní síly pro společnost G.. Proto polský zaměstnavatel se žalobcem uzavřel pracovní smlouvu a vystavil mu cestovní příkaz k cestě do České republiky. Žalobce vypověděl, že pracoval pro polského zaměstnavatele pouhé dva dny a poté odjel za prací do České republiky.

Žalovaná dovodila, že za těchto okolností nelze předpokládat, že žalobce měl v budoucnu dále pracovat v Polsku. Naopak je patrné, že žalobce zamýšlel na základě uzavřené pracovní smlouvy pracovat pouze v České republice.

4. K přiměřenosti vyhoštění a délky zákazu vstupu na území Evropské unie žalovaná uvedla, že zkoumala, zda rozhodnutím o správním vyhoštění nebude nepřiměřeně zasaženo do jeho soukromého a rodinného života. Dospěla k závěru, že žalobce nemá na území České republiky žádné rodinné či soukromé vazby, nemá zde ani společenské, kulturní či legální ekonomické vztahy ani jiné vazby a nic mu nebrání v návratu do země původu. Zákaz vstupu na území Evropské unie v trvání 6 měsíců odpovídá tomu, že žalobce v řízení plně spolupracoval, šlo o jeho první protiprávní jednání a je adekvátní k jeho povaze.

Obsah žaloby a vyjádření k žalobě

5. Žalobce předně namítl, že spatřuje nezákonnost výroku napadeného rozhodnutí v porušení § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), neboť žalovaná se nevypořádala s námitkami, které žalobce namítl v odvolání, a nezohlednila důkazní situaci ve věci. Tím měla porušit § 3 a § 50 odst. 2 správního řádu.
6. Žalobce namítl, že dne 12. 12. 2016 pracoval na rekonstrukci domu bývalých kasáren v Mladé Boleslavi legálně, neboť měl platné pracovní povolení, jež získal prostřednictvím svého polského zaměstnavatele. Nejednalo se tak o výkon nelegální práce, neboť zde pracoval v souladu s vůlí svého polského zaměstnavatele, u nějž měl vyřízené pracovní povolení. Tento zaměstnavatel jej vyslal na pracovní cestu do jiné členské země Evropské unie za účelem realizace smluvené obchodní spolupráce s českou společností G..
7. Žalobce dále namítl, že z napadeného rozhodnutí je zřejmé, že si žalovaná neopatřila všechny dostupné důkazy nutné k objektivnímu posouzení daného případu, zejména doklady k obchodní spolupráci mezi polským zaměstnavatelem a společností G.. Žalovaná se spokojila s konstatováním, že se v uvedeném případě nejednalo o pracovní cestu, aniž by však tento svůj závěr řádně zdůvodnila. Žalovaná tedy nezdůvodnila, proč by se nemohlo jednat o pracovní cestu, jak vyplývá z podkladů s tím, že i příslušný úřad práce potvrdil, že je žalobce přihlášen u společnosti G. k plnění úkolů vyplývajících z uzavřené smlouvy se zahraniční společností, a to právě od 7. 12. 2016 v profesi dělník v oblasti výstavby budov s místem výkonu práce Mladá Boleslav.
8. Žalobce poukázal na skutečnost, že vnitrostátní ozbrojený konflikt v zemi původu nepolevuje na intenzitě, neboť jsou neustále hlášeny přestřelky včetně mrtvých mezi příslušníky vojenských jednotek, ale také mezi civilním obyvatelstvem. Žalobce proto nesouhlasí se závěrem opatřeného závazného stanoviska. Žádá, aby bylo opatřeno nové závazné stanovisko, v němž bude zohledněna skutečná situace v zemi původu, a to na základě žalobcem tvrzených okolností, které vůbec nebyly vzaty v potaz při rozhodování. V případě pravomocného uložení správního vyhoštění by tak došlo k porušení zákona a k nepřiměřenému zásahu do rodinného a soukromého života žalobce. Žalovaná se tak v napadeném rozhodnutí dostatečně nevypořádala s podmínkami, které jsou stanoveny v § 174a zákona o pobytu cizinců. Tím žalovaná porušila § 2 odst. 1, 3 a 4 správního řádu. Žalobce uzavřel, že má za to, že nebyly splněny podmínky pro vydání napadeného rozhodnutí, a vzhledem k uvedenému je v rozporu s ústavním pořádkem České republiky. Žalobce k prokázání jeho tvrzení odkázal na obsah správního spisu.

9. Žalovaná ve vyjádření k žalobě uvedla, že trvá na závěrech uvedených v napadeném rozhodnutí. Vzhledem k tomu, že žalobní námitky jsou totožné s námitkami odvolacími, odkázala na odůvodnění napadeného rozhodnutí a navrhl, aby byla žaloba zamítnuta.
10. Soud projednal žalobu při jednání, které nařídil na žádost žalobce. Žalovaná se z jednání předem omluvila, o jeho odročení nežádala, soud proto jednal v její nepřítomnosti [§ 49 odst. 3 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)]. Žalobce setrval při jednání na svém dosavadním procesním stanovisku. Nad rámec obsahu žaloby uvedl, že správní orgány měly postupovat dle § 50a zákona o pobytu cizinců a uložit mu povinnost opustit území České republiky, což je mírnější prostředek řešení nastalé situace.

Splnění procesních podmínek a rozsah soudního přezkumu

11. Soud ověřil, že žaloba byla podána osobou k tomu oprávněnou a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Žaloba byla podána ve lhůtě dle § 172 odst. 2 zákona o pobytu cizinců. Žaloba je tedy věcně projednatelná.
12. Soud vycházel při přezkumu žalobou napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalované (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), přičemž napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.). Vady, k nimž by byl povinen přihlédnout z moci úřední, soud neshledal.

Skutková zjištění vycházející z obsahu správního spisu

13. Soud ze správního spisu zjistil, že dne 12. 12. 2016 byl žalobce kontrolován hlídkou Policie České republiky během výkonu práce na stavbě v obci Mladá Boleslav v ulici J.. Tato práce spočívala v pomocných zednických pracích při rekonstrukci domu bývalých kasáren. Při kontrole žalobce předložil cestovní doklad, v němž bylo vyznačeno vízum typu D, M., vydané Polskou republikou na dobu od 21. 11. 2016 do 28. 6. 2017. Žalobce nebyl schopen předložit povolení k zaměstnání.
14. Na základě uvedeného bylo s žalobcem ještě týž den zahájeno řízení ve věci správního vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3 zákona o pobytu cizinců. V průběhu svého výslechu žalobce uvedl, že polské vízum si vyřídil na Ukrajině přes prostředníka za účelem práce v Polsku. Dne 28. 11. 2016 odcestoval do Polska, kde pracoval jako pomocný dělník ve městě Č. H. pro společnost B.. Pracovní smlouvu s touto společností neuzavřel, přičemž u ní pracoval asi jeden týden. Jelikož zde nebyl spokojený, našel si zaměstnání u jiné stavební společnosti, jejíž jméno ani sídlo nezná. Uvedl, že jméno společnosti je uvedeno na dokumentech, které předložil. Se společností uzavřel pracovní smlouvu, jež nemá u sebe. Smlouva byla sepsána v polštině, měl vykonávat práci pomocného dělníka na stavbě s hodinovou mzdou 12 až 15 zł. Společnost mu za práci ještě nevyplatila žádnou mzdu. Pro tuto společnost v Polsku pracoval dva dny a poté jej vyslala na práci do České republiky, přičemž mu vystavila cestovní příkaz a sdělila, že může legálně pracovat na území České republiky. Do České republiky přicestoval dne 6. 12. 2016, je ubytovaný v Praze a do Mladé Boleslavi jezdí s dalšími pracovníky autem. Na uvedené stavbě pracuje jako pomocný dělník od dne 8. 12. 2016. V České republice žádnou smlouvu s nikým neuzavřel. Žalobce ví, že v České republice může pracovat pouze s platným pracovním povolením nebo povolením k zaměstnání, ale předpokládal, že společnost, která jej sem vyslala, vše potřebné vyřídila. Práci žalobci zadával stavbyvedoucí, Čech, jehož jméno nezná. Oblečení bylo jeho a nářadí dostal na stavbě. Jeho pracovní činnost kontrolovali různí mistři. Na

zmíněné stavbě pracoval od 8. 12. 2016 a měl v plánu zde pracovat až do konce roku. Slíbenou mzdu ještě nedostal, přičemž peníze mu měla vyplácet polská společnost. Nemá živnostenský list. Na Ukrajině žije jeho rodina (manželka s dvěma dětmi), k níž se chce vrátit. V České republice nemá žádné rodinné vazby, osoby blízké ani jiné společenské, kulturní nebo jiné vazby. Nucené vycestování pro něj nepředstavuje zásah do rodinného a soukromého života. Vycestování nebrání žádná překážka.

15. V průběhu řízení byly předloženy následující listiny týkající se výkonu práce žalobce pro polského zaměstnavatele a obchodních vztahů žalobce a zaměstnavatele s českými subjekty. Polský zaměstnavatel vystavil žalobci cestovní příkaz k služební cestě, jenž svým obsahem odpovídá tomu, co žalobce vypověděl. Je zde tedy uvedeno, že jej polský zaměstnavatel vysílá na pracovní cestu jakožto stavebního dělníka do Mladé Boleslavi od 7. 12. 2016 do 6. 1. 2017. Dne 7. 12. 2016 vyplnil polský zaměstnavatel pro Úřad práce České republiky informaci o nástupu zaměstnání – vyslání k plnění úkolů vyplývajících z uzavřené smlouvy podle § 87 zákona o zaměstnanosti na období od téhož dne v profesi „*Dělníci v oblasti výstavby budov*“. Žalobce měl vykonávat práci v České republice na základě uzavřené smlouvy pro společnost G. s místem výkonu práce v Mladé Boleslavi.
16. Za účelem náležitého zjištění skutkového stavu se správní orgán I. stupně obrátil na Úřad práce ČR s dotazem, zda bylo žalobci vydáno povolení k zaměstnání na území ČR, přičemž bylo potvrzeno, že v době provedené kontroly žalobce povolením k zaměstnání nedisponoval. Společností G. byl přihlášen na informační kartě – vyslání k plnění úkolů v rámci poskytování služeb zaměstnavatelem usazeným v jiném členském státu EU, žalobce byl vyslán k výkonu práce v Mladé Boleslavi od 7. 12. 2016.
17. K posouzení existence možných překážek pro vycestování žalobce do země původu si správní orgán I. stupně vyžádal od Ministerstva vnitra závazné stanovisko ve smyslu § 120a zákona o pobytu cizinců, z něž plyne, že vycestování žalobce je možné. Ministerstvo v závazném stanovisku vyjmenovalo podklady (zprávy o zemi původu), z kterých při posuzování možnosti vycestování vycházelo. Z nich vyplynulo, že bezpečnostní situace v zemi původu žalobce, konkrétně v Z. o., je v současné době natolik uspokojivá, že umožňuje bezpečný návrat žalobce.
18. Státní úřad inspekce práce správnímu orgánu I. stupně k jeho dožádání sdělil, že v případě žalobce se nemůže jednat o klasickou pracovní cestu, tedy že zaměstnanec je trvale zaměstnán u svého zaměstnavatele mimo území České republiky a na pracovní cestu je vyslán v průběhu zaměstnání z nutnosti plynoucí z činnosti zaměstnavatele. V tomto případě byl žalobce vyslán do České republiky bezprostředně po uzavření smlouvy.
19. Dne 22. 8. 2016 vyrozuměl správní orgán I. stupně zástupce žalobce o tom, že ukončil shromažďování podkladů pro rozhodnutí ve věci správního vyhoštění. Poučil ho o procesních právech dle § 36 správního řádu a o tom, že právo vyjádřit se k podkladům rozhodnutí může žalobce využít ve lhůtě 5 dnů. Žalobce svého procesního práva dle § 36 odst. 3 správního řádu nevyužil.
20. Správní orgán I. stupně vydal dne 22. 5. 2017 rozhodnutí čj. KRPS-414141-30/ČJ-2016-010026, kterým uložil žalobci podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3 zákona o pobytu cizinců správní vyhoštění a dobu, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, stanovil v délce 6 měsíců. Správní orgán I. stupně v odůvodnění svého rozhodnutí mimo jiné uvedl, že má z předložených dokladů za prokázané, že žalobce byl v České republice zaměstnán bez povolení k zaměstnání. Žalobce přicestoval do České

republiky za práci, měl si tedy před příjezdem nebo krátce po něm opatřit povolení k zaměstnání a do té doby se zdržet jakékoliv práce. Do České republiky jej vyslala zahraniční společnost, pro niž v Polsku pracoval dva dny. Žalobce věděl, že k práci v České republice potřebuje povolení, ale spoléhal na to, že dokumenty obdržené od polské společnosti jej opravňují k pracovní činnosti.

21. Proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně podal žalobce prostřednictvím svého zástupce odvolání, ve kterém uplatnil shodné odvolací námitky jako v žalobě, jejíž obsah je podrobně zrekapitulován výše. Žalobce v průběhu odvolacího řízení žádné důkazní návrhy nevznnesl.
22. Žalovaná požádala Ministerstvo vnitra o přezkoumání závazného stanoviska ze dne 1. 3. 2016, ministr vnitra závazným stanoviskem ze dne 11. 12. 2017 závazné stanovisko Ministerstva vnitra potvrdil. Ztotožnil se s tím, že žalobce uvedl, že bydlí v Z. oblasti, přičemž tohoto místa se ozbrojený konflikt zcela jistě bezprostředně nedotýká.
23. Zástupce žalobce byl dne 14. 12. 2017 vyrozuměn o shromáždění podkladů pro vydání rozhodnutí, byla mu poskytnuta lhůta 5 dnů pro vyjádření se k podkladům. Žalobce tohoto práva využil prostřednictvím svého zástupce dne 19. 12. 2017. Uvedl, že podá písemné vyjádření do 19. 1. 2018. Žalobce ve vyjádření ze dne 17. 1. 2018 uvedl, že absolutně nesouhlasí se stanoviskem ze dne 11. 12. 2017, neboť na Ukrajině stále probíhá válečný konflikt, jenž nepolevuje na intenzitě. Má za to, že se zde vytvořilo prostředí nestability, nejistoty a beztrestnosti dopadající na civilní obyvatelstvo na celém území země. To žalobci objektivně znemožňuje vycestovat do země původu.
24. Žalovaná vydala dne 30. 5. 2018 žalobou napadené rozhodnutí.

Posouzení žalobních bodů

25. Soud předesílá, že se obdobnými věcmi, které vychází z podobných skutkových okolností, zabýval k žalobě jiných cizinců ve svých rozhodnutích ze dne 4. 12. 2017, čj. 44 A 39/2017 – 33, a ze dne 12. 9. 2017, čj. 44 A 28/2017 – 38, jimiž žaloby zamítl. Rozsudek čj. 44 A 39/2017 – 33 byl přezkoumán Nejvyšším správním soudem, jenž kasační stížnost cizince zamítl rozsudkem ze dne 5. 4. 2018, čj. 1 Azs 450/2017 – 26, neboť dospěl k závěru, že krajský soud posoudil všechny uplatněné žalobní body správně. V nyní posuzované věci jsou některé skutkové okolnosti jiné než u výše uvedených věcí. Nicméně tyto odlišnosti nejsou takové povahy, aby odůvodnily odklon soudu od uvedených rozhodnutí. Proto lze také v této věci odkázat na argumentaci obsaženou v rozsudku Nejvyššího správního soudu čj. 1 Azs 450/2017 – 26.
26. Podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3 zákona o pobytu cizinců vydá policie rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, až na 5 let, je-li cizinec na území zaměstnán bez povolení k zaměstnání, ačkoli je toto povolení podmínkou výkonu zaměstnání.
27. Žalobce předně namítl, že žalovaná se nevypořádala s odvolacími námitkami a nezohlednila důkazní situaci ve věci. Soud konstatuje, že žalovaná se vypořádala se všemi odvolacími námitkami žalobce na stranách 5 až 9 napadeného rozhodnutí. Zabývala se tedy tím, proč má za to, že žalobce pracoval nelegálně, absencí pracovního povolení, otázkou

vyslání na pracovní cestu, námitkou týkající se důkazů, bezpečnostní situací na Ukrajině i přiměřeností zásahu do soukromého a rodinného života žalobce. Vzhledem k tomu, že žalobce uplatněnou námitku nepřezkoumatelnosti rozhodnutí žalované nijak nerozvedl, soud nemá, co by k závěrům žalované dodal, neboť nemůže nahrazovat procesní aktivitu žalobce, a stát se tak jeho advokátem (rozsudek rozšířeného senátu NSS ze dne 24. 8. 2010, čj. 4 As 3/2008 – 78). Soud tedy reaguje na žalobcovu výtku v míře obecnosti odpovídající jeho žalobní námitce.

28. Žalovaná provedla dokazování v rozsahu potřebném pro posouzení otázky, zda jsou splněny podmínky pro uložení správního vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3 zákona o pobytu cizinců, neboť v tomto ohledu vyslechla samotného žalobce a provedla důkaz všemi dostupnými listinami týkajícími se pracovněprávního vztahu a obchodních vztahů. Na základě těchto důkazů byly zjištěny všechny okolnosti rozhodné pro posouzení povahy činnosti vykonávané žalobcem při rekonstrukci domu bývalých kasáren v Mladé Boleslavi. Provádění dalšího dokazování by bylo nadbytečné, ostatně žalobce jako důkazní návrh vznesl pouze smlouvy o spolupráci mezi polským zaměstnavatelem a společností G., jež však nikdy nepředložil, ačkoliv netvrdil, že by mu v tom něco bránilo (k tomu srov. níže). Pro posouzení otázky, zda žalobce naplnil znaky skutkové podstaty § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3 zákona o pobytu cizinců postačuje v tomto ohledu vyjít z výpovědi samotného žalobce. Stejně tak okolnosti týkající se přiměřenosti vyhoštění ve vztahu k rodinnému a soukromému životu žalobce byly zjištěny v potřebném rozsahu, a to výslechem žalobce, jenž jako jediný mohl uvést všechny skutečnosti relevantní pro posouzení této otázky, správní orgány z jeho výpovědi vycházely a nezpochybnily žádnou skutečnost uvedenou žalobcem. Ani v žalobě žalobce nezmínil žádnou novou skutečnost, kterou by bylo třeba vzít do úvahy při poměřování přiměřenosti rozhodnutí o správním vyhoštění ve vztahu k právu na soukromý a rodinný život.
29. Žalobce dále namítl, že dne 12. 12. 2016 pracoval na rekonstrukci domu bývalých kasáren v Mladé Boleslavi legálně, neboť měl platné pracovní povolení, jež získal prostřednictvím svého polského zaměstnavatele. Nejednalo se tak o výkon nelegální práce, neboť zde pracoval v souladu s vůlí svého polského zaměstnavatele, u nějž měl vyřízené pracovní povolení. Tento zaměstnavatel jej vyslal na pracovní cestu do jiné členské země Evropské unie za účelem realizace smlouvené obchodní spolupráce s českou společností G..
30. Je nepochybné, že činnost, kterou žalobce vykonával na území České republiky v obci Mladá Boleslav, svým charakterem naplňuje znaky závislé práce. Žalobce totiž práci vykonával ve vztahu podřízenosti, jménem jiného subjektu a na jeho účet (nikoliv svým jménem a na svůj účet), na základě pokynů, pod kontrolou a za odměnu (viz rozsudek NSS ze dne 13. 2. 2014, čj. 6 Ads 46/2013 – 35, nebo rozsudek ze dne 15. 2. 2017, čj. 1 Ads 272/2016 – 53). Povaha práce spočívala v pomocných stavebních pracích při rekonstrukci domu bývalých kasáren. V den kontroly žalobce pomáhal při výstavbě zdi, podával materiál. Práci mu přiděloval stavbyvedoucí, Čech, jehož jméno nezná. Jeho činnost na stavbě kontrolovali různí mistři. Žalobce měl své oblečení a nářadí dostal na stavbě. Za odvedenou práci měl být vyplácen polským zaměstnavatelem, s nímž měl uzavřenou pracovní smlouvu, kterou však neměl u sebe, ani ji nikdy později nepředložil. Žalobce nepopírá, že by na stavbě vykonával závislou práci.
31. Jediné povolení k pobytu i k zaměstnání bylo žalobci vydáno Polskou republikou (vízum typu „D“). Jde o národní dlouhodobé vízum, které jeho držitele opravňuje k pobytu na území Polské republiky a v souladu s čl. 21 odst. 1 a 2a ve spojení s čl. 18 Úmluvy

k provedení Schengenské dohody, ve znění nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 265/2010, též k pobytu na území jiných členských států Evropské unie po dobu nejdéle 3 měsíců během jakéhokoliv šestiměsíčního období [§ 18 písm. d) bod 5 zákona o pobytu cizinců]. Vedle oprávnění k pobytu je s vízem spojeno i povolení k zaměstnání, které je ovšem omezeno na území státu, o jehož národní vízum se jedná (v daném případě tedy na území Polské republiky), a na výkon zaměstnání pro zaměstnavatele, jenž učinil příslib o zaměstnání, na jehož základě bylo vízum vydáno. Národní dlouhodobé vízum typu „D“ vydané Polskou republikou tak neopravňuje jeho držitele k výkonu zaměstnání na území České republiky (polské povolení k zaměstnání nemá účinky na území České republiky). Držitelem povolení k zaměstnání vydaného orgány České republiky (resp. tzv. zaměstnanecké karty) žalobce není, což bylo prověřeno jak lustrací systémů Policie ČR, tak dotazem na Úřad práce ČR, ostatně to potvrdil i sám žalobce.

32. Výkon závislé práce cizincem, který není občanem členského státu Evropské unie, na území České republiky je možný výlučně na základě platné zaměstnanecké karty, modré karty nebo povolení k zaměstnání (§ 89 odst. 1 a 2 zákona o zaměstnanosti). Povolení k zaměstnání se vyžaduje právě i v případě, má-li být cizinec, jehož zaměstnavatelem je zahraniční subjekt, svým zaměstnavatelem vyslán k výkonu práce na území České republiky na základě smlouvy s českou právnickou nebo fyzickou osobou k plnění úkolů vyplývajících z této smlouvy (§ 95 odst. 1 zákona o zaměstnanosti). Pokud je však předmětem této smlouvy dočasné přidělení cizince k výkonu práce k uživateli, úřad práce povolení nevydá (§ 95 odst. 4 zákona o zaměstnanosti, ve znění účinném do 28. 7. 2017 – toto časové znění zákona o zaměstnanosti je rozhodné pro posouzení věci z důvodu, že k výkonu zaměstnání došlo v prosinci 2016), což navazuje na § 66 větu třetí zákona o zaměstnanosti.
33. Výjimku z tohoto pravidla představuje § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti, podle něhož se nevyžaduje povolení k zaměstnání, zaměstnanecká karta ani modrá karta k zaměstnání cizince, který byl vyslán na území České republiky v rámci poskytování služeb zaměstnavatelem usazeným v jiném členském státě Evropské unie. Rovněž výkladem tohoto ustanovení se zabýval Nejvyšší správní soud v rozsudku čj. 1 Azs 450/2017 – 26, vyšel přitom plně ze závěrů formulovaných tímž soudem v rozsudku ze dne 31. 1. 2018, čj. 2 Azs 289/2017 – 31.
34. Nejvyšší správní soud v rozsudku čj. 2 Azs 289/2017 – 31 vyšel ze směrnice Evropského parlamentu a Rady 96/71/ES ze dne 16. 12. 1996 o vysílání pracovníků v rámci poskytování služeb (dále jen „směrnice 96/71/ES“), která upravuje tři různé formy nadnárodního poskytování služeb: a) podnik usazený na území jednoho členského státu vyšle pracovníka na území jiného členského státu na vlastní účet a pod svým vedením na základě smlouvy uzavřené mezi podnikem pracovníky vysílajícím a stranou, pro kterou jsou služby určeny, činnou v tomto členském státě, jestliže po dobu vyslání existuje pracovní poměr mezi vysílajícím podnikem a pracovníkem; b) podnik vyšle pracovníka do provozovny nebo podniku náležejícího ke skupině podniků na území členského státu, jestliže po dobu vyslání existuje pracovní poměr mezi vysílajícím podnikem a pracovníkem; c) jako podnik pro dočasnou práci či podnik poskytující pracovníky vyšle pracovníka do podniku, který jej využije, se sídlem nebo vykonávajícího činnost na území některého členského státu, jestliže po dobu vyslání existuje pracovní poměr mezi podnikem pro dočasnou práci či podnikem poskytujícím pracovníky na straně jedné a pracovníkem na straně druhé. Z judikatury Soudního dvora Evropské unie (279/80,

Webb, C-307/09, *Vicoplus*) pak dovodil, že službou, na kterou se vztahuje svoboda volného pohybu služeb, je i poskytování pracovní síly. Vzhledem k tomu, že přeshraniční poskytování pracovní síly je z obchodního a sociálního hlediska mimořádně citlivou oblastí a může mít značný dopad na pracovní trh členského státu, v němž sídlí příjemce takové služby (pracovní síly), mohou členské státy podříditi takové vysílání pracovníků požadavku získání pracovního povolení (k tomu srov. § 95 odst. 1 a 4 zákona o zaměstnanosti). Nejvyšší správní soud s ohledem na další judikaturu Soudního dvora Evropské unie (C-91/13, *Essent Energie*) dodal, že pracovníci, kteří vykonávají svou hlavní činnost v členském státě, kde je usazen podnik poskytující služby, a do hostitelského členského státu byli jako pracovní síla poskytnuti pouze dočasně a za účelem splnění konkrétní činnosti, neusilují o začlenění na pracovní trh, a nemohou tak pro tento trh představovat ohrožení.

35. Na základě těchto východisek dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti se vztahuje pouze na dočasné vyslání pracovníků za účelem provedení zakázky jejich zaměstnavatele ve smyslu čl. 1 odst. 3 písm. a) směrnice 96/71/ES a na vyslání pracovníků spočívající v poskytnutí pracovní síly, avšak pouze za podmínky, že vyslání pracovníci provozují svou hlavní činnost v členském státě, v němž má zaměstnavatel sídlo. Pracovní povolení se podle § 98 písm. k) nevyžaduje pouze u pracovníků, kteří ačkoliv byli dočasně vysláni na území České republiky jako pracovní síla, vykonávají svou hlavní činnost u zaměstnavatele, který je na území České republiky vyslal, neboť pouze v takovém případě lze předpokládat, že se cizinci po uplynutí doby vyslání vrátí zpět a nebudou se snažit o začlenění na český pracovní trh. Zaměstnavatelé z jiných členských států tak mohou v rámci volného pohybu služeb dočasně vyslat své zaměstnance na území České republiky jako pracovní sílu coby odlehčovací opatření v době dočasného úbytku zakázek, nemohou však fungovat jako faktické agentury práce, které bez jakékoli kontroly ze strany českých správních orgánů pouze vysílají příslušníky třetích států do České republiky jako pracovní sílu, aniž by kdy tyto osoby využívaly k vlastní činnosti.
36. Soud v nyní posuzované věci vyšel z výše uvedeného výkladu § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti a v rámci jeho aplikace na projednávanou věc dospěl k následujícím závěrům. Plnění, které měl polský zaměstnavatel poskytnout na území České republiky, je službou ve smyslu čl. 1 odst. 3 písm. c) směrnice 96/71/ES. Podstata „služby“ v daném případě spočívá v pronájmu pracovní síly ve formě přidělení zaměstnance polského zaměstnavatele k českému příjemci pracovní síly. Jak již bylo zmíněno, žalobce v průběhu řízení nepředložil žádnou pracovní smlouvu uzavřenou s polským zaměstnavatelem, obsahem spisu není ani žádná smlouva uzavřená mezi polským zaměstnavatelem a českou společností G.. Z cestovního příkazu a informace o nástupu zaměstnání ze dne 7. 12. 2016 plyne, že žalobce měl nastoupit u české společnosti jakožto dělník v oblasti výstavby budov. Kontrola prokázala, že to odpovídalo skutečnosti. Prováděl pomocné stavební práce, přičemž z jeho výpovědi vyplynulo, že nebyl řízen ani kontrolován ze strany polského zaměstnavatele, práci mu přiděloval blíže neznámý Čech, stavbyvedoucí, oblečení bylo jeho a nářadí dostal na stavbě. Jeho pracovní činnost kontrolovali různí mistři. Nelze proto dovodit, že by bylo zachováno přímé pouto žalobce a jeho polského zaměstnavatele při výkonu zaměstnání na území České republiky, tedy že konal práce jeho jménem, na jeho účet a odpovědnost, s využitím jeho pracovních pomůcek, přestože měl být žalobce za vykonanou práci vyplácen polským zaměstnavatelem. Vyslání žalobce na území České republiky tak nenaplnuje definiční znaky vyslání podle čl. 1 odst. 3 písm. a)

směrnice 96/71/ES. Žalobce se naopak stal objektem služby poskytnuté polským zaměstnavatelem české společnosti G., neboť tato služba spočívala v dodání pracovní síly české společnosti, byť by byla poskytnuta na základě obchodní smlouvy formálně koncipující tuto službu jako subdodávku v podobě provedení stavebních prací na účet české společnosti ve prospěch jejího obchodního partnera (dokazování obchodními listinami dokládajícími obsah právního vztahu mezi polským zaměstnavatelem a společností G. by tedy bylo nadbytečné). Z toho plyne, že k vyslání žalobce na území České republiky došlo podle čl. 1 odst. 3 písm. c) směrnice 96/71/ES.

37. Soud se dále s ohledem na právní názor Nejvyššího správního soudu vyjádřený v rozsudku čj. 2 Azs 289/2017 – 36 zabýval tím, zda žalobce, jenž byl vyslán na území České republiky jako pracovní síla, vykonává svoji hlavní činnost u polského zaměstnavatele na území Polské republiky. Z výsledku žalobce plyne, že pracoval v Polsku pro polského zaměstnavatele pouhé dva dny, než byl vyslán za prací do České republiky. Ačkoliv žalobce tvrdí, že pracovní smlouvu s polským zaměstnavatelem uzavřel v polském jazyce, v průběhu správního ani soudního řízení nebyla předložena. Soud tak mohl vycházet pouze z tvrzení žalobce, cestovního příkazu v polském a českém jazyce a informace o nástupu zaměstnání. Nebyla doložena ani smluvená obchodní spolupráce mezi polským zaměstnavatelem a společností G.. Skutečnost, že před tím žalobce pracoval pro jiného polského zaměstnavatele podle svých slov asi jeden týden, není z hlediska posouzení věci právně relevantní, rozhodující je, po jak dlouhou dobu pracoval u zaměstnavatele, který jej vyslal pracovat do České republiky. Pokud žalobce před svým vysláním u polského zaměstnavatele fakticky pracoval v Polsku pouze po dva dny, nelze se domnívat, že hlavní činnost žalobce vykonává v Polsku. Žalobce vypověděl, že v České republice měl pracovat od svého nástupu (8. 12. 2016) až do začátku roku 2017. Tedy už v době kontroly žalobce pracoval v České republice déle než u polského zaměstnavatele, který jej vyslal. Kdyby ke kontrole nedošlo, žalobce by pracoval v České republice až do ledna 2017. Z obsahu správního spisu ani z tvrzení žalobce neplyne, že by žalobce zamýšlel vrátit se pracovat do Polska či že by byla spolupráce mezi polskou a českou společností omezena. Ostatně v průběhu řízení nebyly doloženy žádné listiny týkající se povahy a podmínek spolupráce. Naopak žalobce vypověděl, že má v úmyslu vrátit se na Ukrajinu za svou rodinou. V daném případě tedy žalobce nevykonával svou hlavní činnost ve státě sídla vysílajícího podniku, ale snažil se začlenit na českém pracovním trhu.
38. Žalobce byl přidělen jeho polským zaměstnavatelem k výkonu práce k českému zaměstnavateli, přičemž žalobce konal na území Polské republiky práci pro svého polského zaměstnavatele pouze dva dny. Je tedy zřejmé, že žalobce nevykonával hlavní činnost u polského zaměstnavatele ve státu jeho sídla. Proto nelze tuto činnost podřadit § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti. Naopak spadá pod § 95 odst. 1 zákona o zaměstnanosti, takže žalobce mohl konat závislou práci pouze na základě povolení k zaměstnání vydaného Úřadem práce České republiky. Takové povolení žalobce neměl, tedy byl na území České republiky zaměstnán bez povolení k zaměstnání, ačkoli je toto povolení podmínkou výkonu zaměstnání. Splnění informační povinnosti dle § 87 zákona o zaměstnanosti společností G. nemění nic na tom, že žalobce konal na území České republiky závislou práci bez požadovaného povolení, neboť informování Úřadu práce České republiky o tom, že k uvedené společnosti nastoupil k výkonu práce zahraniční pracovník, nenahrazuje povolení k zaměstnání ani zaměstnaneckou kartu.
39. Soud tedy uzavírá, že žalobce nebyl na základě pracovního povolení vydaného orgány

Polské republiky oprávněn vykonávat práci pro společnost G. na území České republiky. Výkon práce u tohoto subjektu byl podmíněn získáním povolení k zaměstnání vydaného českými správními orgány. Žalobce však nebyl držitelem takového povolení, ani to netvrdí, takže vykonával závislou práci na území České republiky bez potřebného povolení k zaměstnání. Naplnil tak skutkovou podstatu § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3 zákona o pobytu cizinců (shodně též rozsudek NSS ze dne 5. 4. 2017, čj. 6 Azs 60/2017 - 13).

40. Není přitom rozhodné, zda žalobce o tom, že potřeboval pro výkon práce na území České republiky povolení k zaměstnání, věděl, resp. zda byl svým zaměstnavatelem utvrzován v tom, že může na území České republiky vykonávat práci bez dalšího povolení. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 23. 2. 2012, čj. 9 As 102/2011 – 80, dovodil, že „[s]právní vyhoštění je svým obsahem rozhodnutím nikoli sankční povahy, ale toliko správním rozhodnutím, které obsahově vyjadřuje zájem státu na tom, aby se jím dotčený cizinec na území státu nezdržoval. (...) Tato v zásadě preventivní podstata správního vyhoštění má svůj význam zejména z hlediska zavinění cizince, které není třeba prokazovat a při ukládání správního vyhoštění se vychází z toho, že naplnění určité skutkové podstaty znamená pro stát automaticky nutnost nařídit cizinci, aby opustil území České republiky a zakázat mu pobyt na území České republiky i po určité v rozhodnutí stanovenou dobu v budoucnu.“ Žalobní bod je nedůvodný.
41. Žalobce při jednání (tedy po uplynutí lhůty pro podání žaloby) namítl, že správní orgány se neměly uchýlit k uložení správního vyhoštění, nýbrž měly preferovat smírnou cestu a umožnit žalobci vycestovat z území České republiky. K tomu soud uvádí, že § 119 odst. 1 zákona o pobytu cizinců neposkytuje správním orgánům žádný prostor pro správní uvážení, pokud jde o volbu, zda cizinci uloží správní vyhoštění, nebo nikoliv. Skutečnost, že žalobce měl v době zjištění nelegální práce platné vízum vydané Polskou republikou (v době rozhodování žalované již jeho platnost uplynula), nebrání vydání rozhodnutí o správním vyhoštění (viz rozsudek NSS čj. 2 Azs 289/2017 – 31, bod 45). I kdyby byl žalobce držitelem schengenského víza nebo českého národního víza, nejde o překážku, která by bránila uložení správního vyhoštění, neboť správní vyhoštění postihuje různé typy protiprávního jednání cizince, ačkoliv je oprávněn pobývat na území České republiky (v daném případě byl sice žalobce na základě polského víza typu “D” omezeně oprávněn pobývat na území České republiky, nikoliv však za účelem výkonu zaměstnání). Správní vyhoštění je nástrojem k ukončení pobytu na území. Uložení správního vyhoštění nevylučuje možnost, aby cizinec sám z území České republiky vycestoval na území jiného členského státu, jenž mu vydal povolení k pobytu (v daném případě na území Polské republiky). Naopak, zákon předpokládá, že cizinec po udělení správního vyhoštění dobrovolně ve stanovené lhůtě opustí území České republiky. Udělení správního vyhoštění nebránilo žalobci v tom, aby nadále pobýval na území Polské republiky z titulu národního dlouhodobého víza. S vydáním správního vyhoštění je spojeno zařazení žalobce do Schengenského informačního systému jako osoby, které má být odepřen vstup na území Evropské unie [návětí § 119 odst. 1 zákona o pobytu cizinců a čl. 24 odst. 3 nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 1987/2006 o zřízení, provozu a využívání Schengenského informačního systému druhé generace (SIS II)], a povinnost českých orgánů konzultovat případ žalobce s orgány Polské republiky podle čl. 25 odst. 2 Úmluvy k provedení Schengenské dohody. Účelem této konzultace je informovat členský stát, jenž vydal povolení k pobytu, o zařazení cizince do evidence osob, kterým má být odepřen vstup na území, a to za účelem zvážení, zda nezruší jím vydané povolení opravňující

dotyčného cizince k pobytu na území Evropské unie. Pokud členský stát, jenž vydal povolení k pobytu, jej nezruší, odstraní členský stát, jenž vydal správní vyhoštění, z Schengenského informačního systému záznam o tom, že má být cizinci odepřen vstup na území Evropské unie. V takovém případě zanechá stát, jenž udělil cizinci správní vyhoštění, záznam o tom, že má být cizinci odepřen vstup na jeho území, toliko do vnitrostátního informačního systému; udělení správního vyhoštění tak má *de facto* právní účinky toliko ve vztahu k území toho členského státu, který správní vyhoštění vydal, nikoliv vůči všem členským státům Evropské unie. Z výše uvedeného plyne, že uložení správního vyhoštění správními orgány České republiky bez dalšího nevede k tomu, že by žalobce nebyl oprávněn nadále pobývat na základě stále platného dlouhodobého víza na území Polské republiky. Vzhledem k tomu, že žalobce po dobu, co byl držitelem polského dlouhodobého víza, jednal v rozporu s právním řádem jiného členského státu Evropské unie, neboť na jeho území bez potřebného povolení vykonával závislou práci, není evidence žalobce v Schengenském informačním systému jako osoby, které má být odepřen vstup na území Evropské unie, nepřiměřená ani ve vztahu k případné další žádosti o vydání víza nebo jiného druhu povolení k pobytu. Jenom proto, že Polská republika žalobci v minulosti vydala dlouhodobé vízum, nevznikl žalobci nárok na vydání dalšího obdobného víza kdykoliv v budoucnu. Nelze odhlížet od toho, že žalobce během platnosti původního víza porušil pobytový režim, neboť bez potřebného povolení vykonával práci na území jiného členského státu Evropské unie (a navíc patrně pro jiného polského zaměstnavatele, než který vystavil prohlášení o úmyslu zaměstnat žalobce, na jehož podkladě bylo žalobci vízum vydáno). Existence záznamu v Schengenském informačním systému nadto nepůsobí absolutní zákaz udělit žalobci vízum či jiný druh pobytového oprávnění (k tomu viz čl. 25 odst. 1 Úmluvy k provedení Schengenské dohody).

42. Žalobce dále namítl, že si žalovaná neopatřila všechny dostupné důkazy nutné k objektivnímu posouzení daného případu, zejména doklady k obchodní spolupráci mezi polským zaměstnavatelem a společností G.. Žalovaná tedy nezdůvodnila, proč by se nemohlo jednat o pracovní cestu, jak vyplývá z podkladů s tím, že i příslušný úřad práce potvrdil, že je žalobce přihlášen u společnosti G. k plnění úkolů vyplývajících z uzavřené smlouvy se zahraniční společností. Soud konstatuje, že žalovaná ve svém rozhodnutí uvedla, z jakých podkladů při svém rozhodování vycházela. Těmito podklady jsou rozhodnutí správního orgánu I. stupně, odvolání proti tomuto rozhodnutí, cestovní příkaz, informace o nástupu zaměstnání, sdělení Úřadu práce České republiky v Příbrami, sdělení Státního úřadu inspekce práce, oblastního inspektorátu práce pro Středočeský kraj a závazné stanovisko Ministerstva vnitra. Dle soudu byl na základě těchto podkladů zjištěn stav věci dostatečně. K námitce, že žalovaná neopatřila doklady k obchodní spolupráci mezi polským zaměstnavatelem a společností G., soud souhlasí se žalovanou, že předložení těchto dokumentů bylo především na žalobci. Pokud byla jeho tvrzení pravdivá, nic mu nebránilo, aby si je vyžádal od jedné či druhé společnosti, a mohl je předložit v průběhu správního řízení. Žalobce je nepřiložil ani k žalobě. Pouze zde zopakoval stejnou námitku jako v odvolání. Především však, jak soud uvedl již výše, výpovědi samotného žalobce byly dostatečně prokázány takové skutečnosti, které vylučují závěr, že by žalobce byl na území České republiky vyslán v souladu s § 98 písm. k) zákona o pobytu cizinců (viz body 36 a 37 shora). Jinými slovy i bez smluv o spolupráci bylo možné dojít k závěru, že jde o případ, na nějž není možné vztáhnout § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti. K námitce, že žalovaná nezdůvodnila, proč by se nemohlo jednat o pracovní cestu, soud konstatuje, že žalovaná se s ní v napadeném rozhodnutí vypořádala na straně 5 a následujících v rámci

úvah o tom, proč se nejedná o nadnárodní poskytování služeb ve smyslu evropských a českých předpisů. Žalobci výslovně vysvětlila, jaké důsledky jsou spjaté s podáním informace o nástupu zaměstnání. Žalobní bod je nedůvodný.

43. Žalobce dále namítl, že vnitrostátní ozbrojený konflikt v zemi původu nepolevuje na intenzitě, proto nesouhlasí se závěrem závazného stanoviska a žádá, aby v novém stanovisku byla zohledněna skutečná situace v zemi původu ve vztahu k jím tvrzeným okolnostem. Soud má za to, že správní orgán I. stupně posoudil správně také otázku existence těchto překážek vycestování do země původu žalobce. Vycházel při tom ze závazného stanoviska Ministerstva vnitra včetně zpráv o zemi původu, jež bylo v rámci odvolacího řízení přezkoumáno ministrem vnitra s totožným závěrem. V obou závazných stanoviscích se konstatuje, že vycestování žalobce do země původu je možné. Ministerstvo vnitra i ministr vnitra se přitom výslovně zabývali i bezpečnostní situací v zemi původu, přičemž vyšli z toho, že nepříznivá bezpečnostní situace se vztahuje pouze k D. a L. o. na v. Ukrajině. Žalobce nicméně bydlí v Z. oblasti, kde je bezpečnostní situace poklidná. Závazná stanoviska vychází ze zpráv o zemi původu, které jsou součástí správního spisu vedeného správním orgánem I. stupně a žalovanou. Z nich skutečně vyplývá, že v Z. oblasti nejsou zaznamenávány žádné bezpečnostní incidenty, situace zde je poklidná (viz informaci odboru azylové a migrační politiky Ministerstva vnitra ze dne 24. 11. 2016 s názvem Politická a bezpečnostní situace, vojenská služba, vnitřně přesídlené osoby). Ve vztahu k § 179 odst. 2 písm. c), tedy hrozbě vážné újmy spočívající ve vážném ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, je rozhodující, že podle zpráv o zemi původu, které jsou rovněž součástí správního spisu, nepanuje na Ukrajině stav tzv. totálního konfliktu, tedy situace, že by žalobce z důvodu pouhé přítomnosti na kterémkoliv místě na Ukrajině mohl utrpět zranění nebo být usmrčen v souvislosti s probíhajícím vnitrostátním ozbrojeným konfliktem (viz usnesení NSS ze dne 15. 1. 2015, čj. 7 Azs 265/2014 – 17).
44. Za této situace bylo povinností žalobce prokázat dostatečnou míru individualizace, tj. že on osobně by pravděpodobně byl vystaven jako civilista útoku v rámci probíhajícího ozbrojeného konfliktu. Potřebná míra individualizace je naplněna zpravidla tehdy, když žalobce již utrpěl vážnou újmu nebo byl vystaven přímým hrozbám způsobení vážné újmy, nebo pokud ozbrojený konflikt probíhá právě v tom regionu země původu, ve kterém skutečně žalobce pobýval, a nemůže nalézt účinnou ochranu v jiné části země, nebo pokud jsou u žalobce dány jiné faktory (osobní, rodinné či jiné), které zvyšují riziko, že se stane terčem svévolného (nerozlišujícího) násilí (viz rozsudek NSS ze dne 17. 12. 2015, čj. 5 Azs 158/2015 – 24). Žalobce ve správním ani soudním řízení neprokázal, že by před odjezdem ze země původu utrpěl v důsledku ozbrojeného konfliktu vážnou újmu nebo byl takovou újmu ohrožen. Žalobce nebydlel v místě, které je zasaženo ozbrojenými operacemi, nýbrž bydlel v Z. oblasti v z. části Ukrajiny. Do této oblasti se přitom může bez obtíží vrátit, nachází se zde byt, v němž před svým odjezdem žil se svou manželkou a dvěma dětmi. Žalobce neuvedl v řízení žádné skutečnosti, z nichž by vyplýval jakýkoliv důvod, který by zvyšoval riziko, že se stane v zemi původu jakožto civilista terčem svévolného násilí. Ministerstvo vnitra i ministr vnitra tedy správně dovodili, že žalobci nehrozí v případě návratu do země původu vážná újma ve smyslu § 179 odst. 2 písm. c) zákona o pobytu cizinců, tedy nejsou dány důvody bránící vycestování. Žalobní bod není důvodný.
45. K námitce žalobce, že v případě pravomocného uložení správního vyhoštění by došlo

k nepřiměřenému zásahu do jeho rodinného a soukromého života, soud konstatuje, že pro toto tvrzení nelze ve správním spise nalézt žádnou oporu. Podle § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců nelze rozhodnutí o správním vyhoštění vydat, jestliže by jeho důsledkem byl nepřiměřený zásah do soukromého či rodinného života cizince. Podle § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců správní orgán zohlední při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Správní orgány své povinnosti beze zbytku dostály, zohlednily veškeré skutečnosti vymezené v § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců.

46. Soud k tomu dodává, že z protokolu o výsledku žalobce plyne, že žalobcův soukromý a rodinný život je spjat s Ukrajinou, neboť zde žil se svou manželkou a dětmi ve společné domácnosti, přičemž se tam sám chce vrátit. Není rodinným příslušníkem občana Evropské unie ani občana České republiky, v České republice nemá žádné rodinné vazby, osoby blízké ani společenské, kulturní nebo jiné vazby. Žalobce sám výslovně uvedl, že vycestování z České republiky pro něj neznamená zásah do rodinného a soukromého života. Měl-li žalobce v žalobě na mysli, že nucený návrat by v důsledku ozbrojeného konfliktu na Ukrajině znamenal zásah do jeho rodinného a soukromého života, ve světle výše uvedené argumentace je zřejmé, že ani v zemi původu nebude žalobcův soukromý a rodinný život jakkoliv ohrožen. Žalobce nemá v úmyslu zůstat na území České republiky, chce se vrátit na Ukrajinu. K integraci žalobce do české společnosti nedošlo, neboť na to pobýval na území České republiky příliš krátkou dobu. Správní orgány zcela správně vzaly do úvahy, že žalobce zanechal na Ukrajině svou manželku a děti, tedy ty nejbližší rodinné vztahy ho váží k zemi, jejímž je občanem, nikoliv k České republice či jinému členskému státu Evropské unie. Dále zohlednily i zdravotní stav žalobce, jenž sám uvedl, že se cítí zdravý, takže potřebu jeho setrvání na území České republiky nelze odůvodnit ani nepříznivým zdravotním stavem. Vzhledem k výše uvedenému nemůže vyhoštění představovat nepřiměřený zásah ani s ohledem na to, že v důsledku stanovení doby, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území Evropské unie, nebude moci být žalobci uděleno vízum či jiný typ povolení k pobytu ani v budoucnu. Soud tedy uzavírá, že správní orgány v úplnosti zjistily všechny skutečnosti nezbytné pro posouzení přiměřenosti zásahu představovaného správním vyhoštěním do soukromého a rodinného života a vyhodnotily je s ohledem na konkrétní okolnosti daného případu. Dospěly ke správnému závěru, že důsledky správního vyhoštění nejsou nepřiměřeným zásahem do soukromého a rodinného života žalobce. Jelikož správní orgány v daném případě postupovaly v souladu se zákony, jak bylo výše prokázáno, považuje soud žalobcovu námitku nedůvodnou, což platí také pro námitku rozporu s ústavním pořádkem.

Závěr a rozhodnutí o náhradě nákladů řízení

47. Vzhledem k tomu, že žalobní body jsou nedůvodné a soud nezjistil žádnou vadu, k níž by byl povinen přihlídnout i bez námítky, zamítl žalobu jako nedůvodnou (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
48. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nebyl v řízení úspěšný, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Procesně úspěšné žalované soud

náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť jí v řízení nevznikly žádné náklady převyšující náklady na běžnou administrativní činnost.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů je stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 27. srpna 2018

Tomáš Kocourek, v. r.
soudce